

TALLINNA KUNSTIHOONE
TALLINN ART HALL

**Kõik
kirjad on
armastuskirjad**

**Every
Letter is
a Love Letter**

NÄITUSEGIID
EXHIBITION GUIDE

23.01.–6.03.2016

Hea vaataja!

Enamus meist kirjutab mitu e-kirja päevas. Tõenäoliselt on need küll seotud tööga, ning võib arvata, et armastuskirju kirjutatakse Skype'i, Facebooki ja WhatsAppi ajastul haruarva. Ja kuigi tänapäeval on lisaks suhtestaatusele veel mitmeid tegureid, mis meie identiteeti defineerivad, on romantilised suhted endiselt olulised.

Oma teoses "Armastaja diskursus" ütleb Roland Barthes, et armastuskirja peamine sõnum on lihtne: "ma mõtlen sinust". Samas lisab ta, et tegelikult tähendab see vastupidist – ma unustan "sind", et ikka ja jälle sellest unustusest ärgata, ja kirjutatan, et "sind" oma kujutluses üha uuesti luua.

Käesoleva näituse pealkiri "Kõik kirjad on armastuskirjad" on pärit Ameerika kirjaniku ja filmitegija Chris Krausi 1997. aastal ilmunud autobiograafilisest romaanist "Ma armastan Dicki" (ingl.k. *I Love Dick*). Raamat koosneb kirjadest, mida Kraus ja alguses ka tema abikaasa, kultuuri-teoreetik Sylvère Lotringer, kirjutavad viimase kolleegile Dickile. Kuigi Chris kohtub paaril korral Dickiga ja veedab temaga öö, on selge, et mees pole temast huvitatud. Ent Chris ei lõpeta kirjutamist. Olles seni peamiselt kaasa aidanud vaid oma abikaasa karjäärile ja teinud paar ebaõnnestunud eksperimentaalfilmi, on just kirjutamine see, mille kaudu ta leiab oma "hääle". Tulemuseks on uudne formaat, milles ristuvad autobiograafiline ja esseistlik kirjandus ja kus käsitletakse sundimatult erinevaid teemasid, nagu feminism, avangardkunst, skisofreenia, anoreksia jne.

Krausi raamat kujutab endast uut lähenemist romantilisele kirjandusele. Seda mitte ainult tänu eksperimentaalsele vormile, vaid ka seetõttu, et romaani edenedes vormub vastamata armastuse põhjustatud frustratsioon enesereflektiivseks kirjanduseks. Psühhoanalüüsi teoorias nimetatakse seda nähtust sublimatsiooniks – libiido-energia kanaliseerimist ühiskondlikult kasulikuks tegevuseks.

Ehkki raamatut lugedes on Chrisi meelega vastuseta armastuse pärast tuntav, ei heroiseeri ta kannatust. Romantilise kirjanduse ühes tähtsuses, Johann Wolfgang Goethe "Noore Wertheri kannatustes" (1774) on armuvalul peategelast käivitav roll, kuid vastuseta armastus viib ummikteeni – kui peategelane Werther mõistab, et tal ei ole võimalik Charlotte'i südant võita, laseb ta ennast maha.

Sotsioloog Eva Illouz väidab, et romantilisi suhteid on 20. sajandil enim mõjutanud elustiilide individualiseerumine ja emotsionaalse minapildi moodustumine, mille keskmes on tunded ja nende kontrollimine. Ta toob välja, et kapitalism on loonud väga spetsiifilise emotsionaalse kultuuri, mida iseloomustab psühholoogiatervite rakendamine nii korporatiivsetes struktuurides kui ka isiklikus elus. Illouz räägib ka teisest olulisest muutusest viimase saja aasta jooksul, milleks on nn abieluturgude laienemine ning näiliselt piiramatult vaba partnerite valik. Ent kas kaupade ja libiido vaba

liikumine teeb meid õnnelikuks? Olukorra paradoks seisneb selles, et üksikute inimeste arv on kaasajal suurem kui kunagi varem ning sinna gruppi kuuluvad nii need, kes on partneriotsingul kui ka need, kes ei tahagi ennast kellegagi siduda.

Kraus mõtiskleb palju ühiskonna ja oma positsiooni üle kunstniku ja naisena, ent on üks aspekt, mis teda kaasaegsest armastusdiskursusest eristab – tema suhtumine Dicki äratõukamisse. Kui rüütli-ajastul peeti vastamata armastust inimest ja tema tundeelu avardavaks kogemuseks, siis kaasajal on vastuarmastus või selle puudumine seotud inimese enesehinnanguga. Tänapäevased eneseabiõpikud nimetavad taolist kiindumust, nagu me Chrisi puhul näeme, toksiliseks, ja soovivad kas oma eluga edasi minna või professionaalset abi otsida. Ent iga kiri on armastuskiri ja Chris ei häbene ärapälgamist, vaid kasutab seda kui eneseväljendamise võimalust ja jätkab kirjade kirjutamist, ehkki romantilisi tundeid sisaldavad need järjest vähem.

Minu eesmärk on tuua selle näitusega Sinuni tööd, mis lähenevad armastuse teemale erinevatest aspektidest. Kuigi olen ise kunstnik, avastasin end ühel hetkel kolleegide töid vaadates oma peas näitust koostamas, mõeldes, millised teosed võiksid koos eksponeerituna huvitavaid visuaalseid ja sisulisi tähendusi luua. Sealt edasi oli kõik juba organiseerimise küsimus. Armastust ja selle avaldamist vaatleme näitusel läbi arhitektuuri, reklaami, kujutava kunsti, kirjanduse, filmikunsti, muusika, majanduse ja poliitika. Näitusel osaleb 10 kunstnikku Belgiast, Iirimaalt, Saksamaalt, Singapurist ja Eestist. Sõna "armastuskiri" toimib siin pigem metafoorina erinevate pöördumiste ja kommunikatsioonaktide tähistamiseks.

Roland Barthes on tõdenud, et armastaja diskursus seisneb tänapäeval äärmuslikus üksinduses. Ta väidab pessimistlikult, et armastaja diskursust ignoreeritakse, halvustatakse ja pilatakse, ning et see on hüljatud mitte ainult võimude, vaid ka võimu käsutuses olevate mehhanismide (teadused, tehnoloogia, kunst) poolt.

Filosoof Alain Badiou on aga öelnud, et armastus on eksistentsiaalne projekt: võimalus näha maailma teistsugusest vaatepunktist, selle asemel, et keskenduda vaid ellujäämisele või oma identiteedi kindlustamisele. Mina arvan, et sama kehtib ka kunsti kohta.

Marge Monko

P.S. Kas Sa ei arva, et igaüks peaks elus kirjutama vähemalt ühe armastuskirja?

Dear viewer!

Most of us write several e-mails every day. They are probably related to work, and we can assume that in this age of Skype, Facebook and WhatsApp, love letters are written very seldom. And although there are many factors other than relationship status that define our identity, romantic relations continue to be important.

In his book *A Lover's Discourse*, Roland Barthes says that the main message of a love letter is simple: "I am thinking of you". He also adds that this actually means the opposite – I am forgetting "you", in order to time and again reawaken from this forgetfulness, and I am writing to recreate "you" in my imagination.

The title of this exhibition – *Every Letter Is a Love Letter* – is derived from *I Love Dick*, an autobiographical novel by Chris Kraus, an American writer and filmmaker, published in 1997. The book is comprised of letters that Kraus, and initially her husband, cultural theoretician Sylvère Lotringer, write to the latter's colleague named Dick. Although Chris meets Dick on a few occasions and spends the night with him, it is clear that the man is not interested in her. But Chris does not stop writing. Having previously dealt mostly with supporting her husband's career and making a few unsuccessful experimental films, it is writing that helps her to find her "voice". The result is an innovative format in which autobiographical and essayist literature cross, and in which, various topics such as feminism, avant-garde art, schizophrenia, anorexia, etc. are effortlessly dealt with.

Kraus's book represents a new approach to romantic literature. Not only due to its experimental form, but also because how, as the novel develops, the frustration caused by the unrequited love, becomes self-reflective literature. In psychoanalytical theory this phenomenon is called sublimation – the channelling of libido energy into social beneficial activity.

Although when reading the book, Chris's despair over her unrequited love is palpable, she does not heroicise the suffering. In Johann Wolfgang Goethe's *The Sorrows of Young Werther* (1774), one of the masterpieces of romantic literature, love-sickness is similarly the driving force of the protagonist, but the unrequited love reaches a dead end – when the main character Werther realises that it is impossible for him to win Charlotte's heart, he shoots himself.

Sociologist Eva Illouz states that in the 20th century, romantic relationships have been affected most by the individualisation of lifestyles and the formation of an emotional self-image that is focused on feelings and controlling them. She points out that capitalism has created a very specific emotional culture, which is characterised by the utilisation of psychological terms in both corporate structures and personal life. Illouz also speaks about other significant changes during the last hundred years,

which include the expansion of "marriage markets" and the seemingly unrestricted and free choice of partners. However, does the free movement of capital and libido make us happy? The paradox of the situation is that the number of single people today is greater than ever before and this group includes both those who are looking for partners, as well as those who do not even want to tie themselves to anyone.

Chris reflects at length about society and her position as an artist and woman, but there is one aspect that separates her from the contemporary discourse on love – her reaction to Dick's rejection. If in the era of knights, unrequited love was considered to be an experience that broadened people and their emotional lives, requited love or the lack thereof is now related to a person's self-esteem. Today's self-help books call the kind of infatuation that we see in Chris's case toxic and recommend that people get on with their life or seek professional help. However, every letter is a love letter and Chris is not ashamed of being rebuffed, and instead uses it as an opportunity for self-expression and continues to write the letters, although the romantic feelings therein increasingly decline.

In this exhibition, my goal is to present works that approach the theme of love from different aspects. Although I am an artist, at one point, when viewing my colleagues' work, I found myself compiling an exhibition, thinking about which pieces could provide interesting visual and substantive meaning if exhibited together. From there, it was just a matter of organisation. In the exhibition, love and its expressions are examined through architecture, advertising, fine art, literature, film art, music, economics and politics. Ten artists from Belgium, Ireland, Germany, Singapore and Estonia are participating in the exhibition. Here, the concept of "love letters" functions as more of a metaphor symbolising various approaches and communicative acts.

Roland Barthes recognised that a lover's discourse nowadays consists of extreme loneliness. He stated pessimistically that the lover's discourse is ignored, disparaged and mocked, and the lover forsaken, not only by the authorities, but also by the mechanisms at the disposal of the authorities (sciences, technology, art).

However, the philosopher Alain Badiou has said that love is an existential project: the opportunity to see the world from a different viewpoint, instead of focusing only on surviving or reinforcing one's identity. I think the same also applies to art.

Marge Monko

P. S. Don't you think that everyone should write at least one love letter in their lives?

Egon van Herreweghe

(sünd 1985 Belgias) elab ja töötab Gentis. Herreweghe töötab leitud fotomaterjalidega, nagu reproduktioonid ja ajalehe väljalõiked, muutes need uuteks vormideks ja luues nende abil uusi ruumilisi situatsioone.

- 2 Süütalaste tapmine, 2016
Mustvalged laserkoopiad, teksapüksid, mannekeenide jalad
Erinevad suurused

Egon Van Herreweghet huvitab mäng selliste kunsti- tehnikatega nagu fotograafia, maal ja skulptuur, aga ka erinevate materjalide ja nende konnotatsioonidega. Tema üleelusuurused "seinamaalid" on tehtud lihtsatest laserkoopiast ja taasesitavad enamasti fragmente kunstiajaloo tuntavatest teostest. Oma spetsiaalselt Tallinna Kunstihoone näituse jaoks valminud "seinamaali" kujutiseks on Herreweghe valinud repro Peter Paul Rubensi maalist "Süütalaste tapmine" (1611–12). Selle aluseks on Matteuse evangeeliumist pärit lugu kuningas Herodesest, juutide kuningast, kes lasi Petlemma ümbruses tappa kõik vastsündinud poisslapsed. Põhjuseks oli hirm trooni kaotamise ees, sest kolm tarka olid kuulutanud uue juutide kuninga sündi. Seinamaali kõrval on eksponeeritud mannekeenide jalad, mis kannavad rebitud teksapükse. Pildi teema viitab viimasel ajal Euroopas ja Lähis-Idas toimunud vägivaldsetele sündmustele, ning püksid mannekeenide jalas on tooted, mis omakorda estetiseerivad seda, mis rebenemist on põhjustanud: rasket tööd või mõne subkultuuri vastupanu. Taolist installatsiooni on lihtne ette kujutada mõnel poeknal, ent sellises kontekstis meenutavad teksaseid kandvad mannekeenid pigem poodute rippuvaid jalgu.

- 7 Vogue'i maalid, 2014–2015
Moereklaamid, värvilahusti
21 x 28,5 cm

Herreweghe tööd seeriast "Vogue'i maalid" kasutavad moeajakirja *Vogue* lehekülgedelt leitud reklaame. Värvilahustit laiali hõõrudes on kunstnik mõned detailid pildidel hägustanud, mille tulemusena on sinna tekkinud pintsli tõmbemise meenutavad jooned. Selles seerias on kujutisi, kus reklaamfoto ja selle olulised detailid, logo ja toode, on äratuntavad, aga on ka selliseid, mis on muudetud täiesti abstraktseteks värvipindadeks. Herreweghe lähenemist iseloomustab märksõna on transformatsioon. Ta võtab olemasoleva meile kõigile tuttava kujutise ja muudab selle millekski teistsuguseks, peibutades meid tuttavlike elementidega ja ergutades vaatamise iha.

(b. 1985) lives and works in Ghent, Belgium. Herreweghe works with already existing photographic images, such as reproductions, magazine clippings, etc., transforming them into new forms, often creating new spatial situations.

- 2 Massacre of the Innocents, 2016
B/W photocopies and jeans
Dimensions variable

Egon Van Herreweghe's larger-than-life "murals" are made of simple laser copies and mostly reproduce fragments from works familiar to us from art history. For the image on the "mural" that Herreweghe has produced specially for the exhibition at the Tallinn Art Hall, the artist has chosen a reproduction of Peter Paul Rubens' painting *Massacre of the Innocents* (1611–12). The painting is based on a story in the Gospel of St. Matthew about King Herod, the King of the Jews, who had all the newborn male children in the vicinity of Bethlehem killed. The reason was that he feared losing his throne, because Three Wise Men had announced the birth of the new King of the Jews. The legs of mannequins wearing torn jeans are displayed alongside the mural. The theme of the picture refers to the violent events that have occurred recently in Europe and the Middle East, and the pants on the mannequins' legs are products that, in turn, aestheticise that which has caused the tears: hard work or the opposition of some subculture. It is easy to imagine a similar installation in a store window, but in this context, the mannequins' jeans recall the hanging legs of someone who has been hung.

- 7 Vogue Paintings, 2014–2015
Fashion ads with paint solvent
21 x 28.5 cm

Herreweghe's works from the series *Vogue Paintings* used the ads found on the pages of the *Vogue* fashion magazine. By smearing paint solvent on the ads the artist has obscured some of the details, and produced lines that resemble brushstrokes. The series includes images in which the advertising photo and its important details, logo and product are recognisable, and others that have become totally abstract colour surfaces. The keyword for Herreweghe's approach is transformation. He takes existing images that are familiar to all of us and changes them into something else, enticing us with familiar elements and stimulating our desire to look.

Courtesy of the artist and the Hopstreet Gallery, Brussels.

Heman Chong

(sünd 1977 Malaisias) elab Singapuris. Ta on multitalent, kes on tegutsenud nii kujutava kunsti kui kirjanduse vallas.

- 3 "Foucault' pendel", "Elementaariosakesed", "Kujundituvastus", "Millest me räägime, kui räägime armastusest", 2004 (2010)
4 raamatut ja 4 klaasi
Erinevad suurused

"Üleskeeratava linnu kroonika", "Kuutolmu varing", "Parandus", "Pimedus", 2008
4 raamatut ja 4 klaasi
Erinevad suurused

Heman Chongi tööd on sageli seotud kirjanduse ja raamatutega. 2010. aastal alustas ta abstraktsete maalide seeriat, luues oma versioone kirjandusklassikasse kuuluvate teoste kaanekujundustest. Tema objektid, mis koosnevad raamatuvirnadest ja nende peale asetatud tühjadest klaasidest, peaksid võimaldama äratundmist paljudele. Iga installatsioon koosneb neljast raamatust ja on kunstniku valik aasta jooksul läbi loetud teostest. Ilmselt leidub taolisi kuhjaid paljude inimeste öökapiil või voodi kõrval. Raamatusõprade jaoks tähistavad need uue teose kallale asumisega seotud ootusärevust ja lugemise mõnu, aga ka valikute rohkust ja lootusetust, mis meid neid kuhjaid vaadates valdab. Nii nagu klaase, võib ka raamatuid käsitleda kui konteinereid, mis sisaldavad virtuaalsel kujul eksisteerivaid ideid, jutustusi ja unistusi. Lugeses üksteise peale asetatud raamatute peakirju, tekib nende seostest omamoodi narratiiv, vabade assotsiatsioonide ahel, mis on ainuomane ja isiklik, vastavalt sellele, kas me oleme neid raamatuid lugenud või mitte.

Kunstniku ja Wilkinsoni galerii (London) loal

Vogue'i maalid / Vogue Paintings, 2014–2015 ↑

MOSCHINO

(b. 1977 in Malaysia) is a visual artist and writer who is based in Singapore.

- 3 *Foucault's Pendulum, The Elementary Particles, Pattern Recognition, What We Talk about When We Talk about Love*, 2004 (2010)
4 books and 4 glasses
Dimensions variable

The Wind-Up Bird Chronicle, A Fall of Moondust, Correction, Blindness, 2008
4 books and 4 glasses
Dimensions variable

Heman Chong's works are often related to literature and books. In 2010, he started work on a series of abstract paintings, by creating his own versions of book cover designs for various literary classics. His objects, which are comprised of piles of books and empty glasses placed on them, should prompt a sense of recognition in many people. Every installation is comprised of four books, selected from the works that the artist had read during the year. Similar piles can probably be found on many people's bedside tables. For book lovers the piles represent the anticipation and reading pleasure associated with starting to read new works, as well as the abundance of choices and hopelessness that overcomes them when looking at these piles. Just like glasses, books can also be treated as containers in which ideas, stories and dreams exist in virtual form. Reading the titles of the books piled on top of each other, a kind of narrative develops, a chain of free associations, which is unique and personal, based on whether we have read the books or not.

Courtesy of artist and Wilkinson Gallery, London

Kunstniku ja Hopstreeti galerii (Brüssel) loal

Gerard Byrne

(sünd 1969 Iirimaa) on Dublinis tegutsev kunstnik. Ta töötab fotograafia, video ja performatiivsete kunstidega.

4 Uued seksuaalsed eluviisid, 2003
3-kanaliline videoinstallatsioon, u 54 min
7 fotot
Erinevad suurused

Gerard Byrne'i videodest ja fotodest koosnev installatsioon on lavastus, mis põhineb 1973. aastal ajakirjas Playboy avaldatud vestlusringi tekstil. See on esimene tema kaubamärgiks saanud ajakirjatekstide lavastustest – installatsioonidest, mis koosnevad kolmel ekraanil esitatavast videost ning eraldi fotodest. “Uute seksuaalsete eluviiside” teemaks on uued elustiilid ja seksuaalsus – samasooliste paaride koostelu, vaba armastus (avatud suhted), grupiabiellud, SM, svingimine jne. Playboy korraldatud paneelis osales 12 inimest, kelle hulgas oli aktivistide, psühholooge, sotsiaalteadlasi, üks kirjastaja, pornofilmi näitleja ja pastor. Selle tööga ei ole Byrne mitte ainult välja kaevanud unustatud teksti, vaid selle ka ellu äratanud, lavastades selle vestluse grupi Iiri näitlejatega. Videoinstallatsioonile sekundeerivad fotod kujutavad originaalartiklit ajakirja lehekülgedel ning filmimise võttepäika, modernistlikku klaasist seintega maja (Scott Tallon Walker arhitektid, 1972) Enniskerrys, Iirimaa. Inglise keeles on vanasõna: “Inimesed, kes elavad klaasmajas, ei peaks kive loopima” (*People who live in glass houses shouldn't throw stones*). Selle töö puhul tähistab klaasmaja avatust ja läbipaistvust – vestlusringi peamiseks ajendiks oli asjaolu, et 1960. aastate seksuaalrevolutsiooni ajal aktiveerunud koosteluvormid ja seksuaalsed praktikad eksisteerisid n-ö pörandi all ega olnud osa avalikust diskussioonist. Kuigi see tekst ilmus juba 40 aastat tagasi, mõjub see endiselt aktuaalselt ka Eesti kontekstis, kus alles käesoleval aastal jõustunud parnterlusseadus võeti vastu nappi hääleteenamusega ja endiselt käib vaidlus selle rakendusaktide üle.

(b. 1969 Ireland) is a visual artist based in Dublin. He is working with photographic, video, and live art.

4 New Sexual Lifestyles, 2003
3-channel video installation, approx. 54min
7 photographs
Dimensions variable

Gerard Byrne's staging is comprised of videos and photos based on the text of a panel discussion published in *Playboy* magazine in 1973. This was his first installations using magazine texts, which would later become his trademark, and is comprised of videos shown on three screens and individual photos. *New Sexual Lifestyles* deals with new lifestyles and sexuality – the cohabitation of same-sex couples, free love (open relationships), group marriages, S&M, swinging, etc. Twelve people participated in the panel discussion organised by *Playboy*, including activists, psychologists, sociologists, a publisher, porno film actor and pastor. With this work, Byrne not only dug up a forgotten text, but also brought it to life by restaging the discussion with a group of Irish actors. The photos, which support the video installation, show the original article on the pages of the magazine and the filming location – a modernist glass-walled building (Scott Tallon Walker Architects, 1972) in Enniskerry, Ireland. In English, there is a saying, “People who live in glass houses shouldn't throw stones”. Here, the glass house symbolises openness and transparency – the main motivation for the discussion was the fact that the forms of cohabitation and sexual practices that had been activated by the 1960s sexual revolution existed underground and were not part of the public discussion. Although the text was published 40 years ago, it seems very topical in the Estonian context, where the Civil Partnership Act, which came into effect this year, passed with a scant majority of votes and disputes about the implementing legislation are still underway.

Anna-Stina Treumund. Queer, 2010

Courtesy of Irish Museum of Modern Art

Anna-Stina Treumund

(sünd 1982 Eestis) elab ja töötab Tallinnas. Tema loominguga moodustavad fotolavastused ja installatsioonid, mis käsitlevad lesbilist identiteeti ja seksuaalsust.

(b. 1982 in Estonia) lives and works in Tallinn. Her work is comprised of photographic stagings and installations that deal with lesbian identity and sexuality.

5 Queer, 2010
Pigmentfoto
71 x 58 cm

Drag, 2010
Pigmentfoto
110 x 90 cm

5 Queer, 2009
Pigment photo
71 x 58 cm

Drag, 2009
Pigment photo
110 x 90 cm

Neid Anna-Stina Treumundi fotosid sai esimest korda näha 2010. aastal Tallinna Kunstihoone galeriis näitusel “Mina, sina ja kõik, keda me ei tea”, mida võib pidada esimeseks lesbilist identiteeti käsitlevaks väljapanekuks Eestis. Mõlema puhul on tegemist lavastustega, kus kunstnik astub üles ka modellina. Fotol *Drag* on kunstnik kehastunud tegelaseks, kes kannab pikka meeste aluspesu, sinist parukat ja klounilikkuid meiki. Sellise aktiga viitab Treumund performatiivse soo mõistele, mille lõi Judith Butleri ja mis vastandub ühiskonnas domineerivatele, fikseeritud ja üheselt määratletavatele sooidentiteetidele. *Queer* on kaksikportree, mis kujutab lesbilist paari poosis, kus üks laseb teisel ennast seljas kanda. Mõlemad portreed on rõhutatult lavastuslikud, kuna modellid asuvad pildi keskel ja nende kehad on pööratud vaataja poole. Fotodel võib märgata ka distantspäästiku kaablit, mis annab meile märku, et fotograaf ja poseerija on üks ja sama isik.

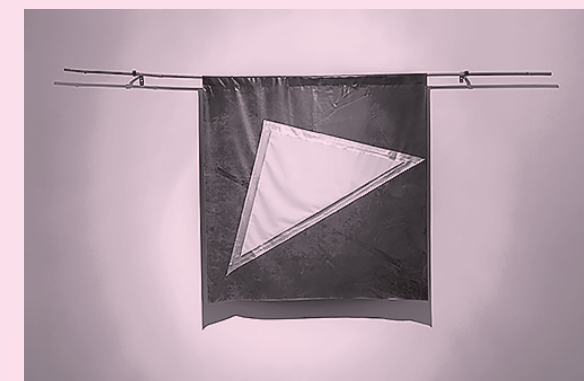
Anna-Stina Treumund's photos were shown for the first time in 2010 at the Tallinn Art Hall Gallery in an exhibition called *You, Me and Everyone We Don't Know* and can be considered the first exhibition in Estonia dealing with lesbian identity. Both works in this exhibition are stagings with the artist appearing as the model. In *Drag* the artist becomes a character wearing men's long underwear, a blue wig and clown makeup. With this, Treumund alludes to the concept of gender performativity, which was defined by Judith Butler and contrasts with society's dominant, fixed and unambiguously defined gender identities. *Queer* is a double portrait that depicts a lesbian couple in a pose where one is being carried on the back of the other. Both portraits are emphatically staged – the models are in the middle of the picture with their bodies turned toward the viewer. A cable release cord is visible on the photos, which indicates that the photographer and the model are one and the same person.

6 7, 2015
Alluva poolt Viinist toodud köis, hobuvarustus elukaaslaselt
Piitsad, köis, jalus, suulised
Erinevad suurused

Kolmnurk, 2015
Lateks, bambuskepp, teip
Erinevad suurused

Piitsuta mind!, 2015
Sõdurivöö, hobusesaba, piits, ventilaatori mootor
Erinevad suurused

Anna-Stina Treumundi objektid olid esimest korda väljas tema sooloniäitusel “Õud” Hobusepea galeriis 2015. a oktoobris. Näituse teemaks oli BDSM – erootiline praktika või rollimäng, kuhu kuuluvad nii sidumine, domineerimine kui ka allumine. Saatetekstis rõhutas kunstnik oma soovide teadvustamise, reeglite kinnipidamise ja konsensuse olulisust erootiliste rollimängude puhul. Teoste valmistamiseks kasutatud vahendid: köis, sõduririhm, piitsad, teip, bambus jms, on igapäevased, kõigile kättesaadavad esemed ja materjalid, ent asjassepühendatute jaoks on tegemist märgiliste fetišitega. Lisaks viitab musta ja roosa lateksi värvisümbolika erinevatele nahavärvidele ja seksuaalvähemustele. Objektide koosmõjul tekib terviklik installatsioon, mis on ühtaegu nii mänguline kui ka teravmeelne.

Anna-Stina Treumund. Kolmnurk / Triangle, 2015

6 7, 2015
Ä rope brought from Vienna by a subordinate, horse supplies by a partner
Whips, rope, a snaffle, stirrups
Various sizes

Triangle, 2015
Latex, bamboo cane, silver tape
Various sizes

Whip me!, 2015
Army belt, horse tail, whip, windmill engine
Various sizes

Anna-Stina Treumund's objects were first exhibited at her solo exhibition *Dread* at the Hobusepea Gallery in October of 2015. The theme of the exhibition was BDSM – erotic practices or role playing, which include bondage, domination and submission. In the accompanying text, the artist stressed the importance of announcing your wishes, adhering to the rules and consensus in the case of erotic role playing. The items included in the work are a rope, army belt, whips, tape, bamboo, etc., which are everyday objects and materials available to everyone, but which for devotees are related to symbolic fetishes. In addition, via their colour symbolism, the black and pink latex alludes to various skin colours and sexual minorities. The combined impact of the objects creates an integrated installation that is both playful and witty.

All works courtesy of the artist

Iiri Moodsa Kunsti Muuseumi loal

Margus Punabi loal

Kõik tööd kunstniku loal

Erika Hock

(sünd 1981 Kõrgõzstanis) elab ja töötab Kölnis. Ta töötab põhiliselt ruumiinstallatsioonide ja objektidega, mis on inspireeritud modernistlikust disaini- ja arhitektuuripärandist.

8 Nimeta (triibud koos suuga), 2014
Nimeta (sebra koos silmadega), 2014
Nimeta (triibud väljalõigetega), 2014
Nimeta (mustad vormid valgel), 2014
 Vilt, kanepilõng, puit
 Erinevad suurused

Nimeta (valge mask), 2015
Nimeta (must mask), 2015
Nimeta (orgaaniline vorm), 2015
Nimeta (J.B. maja), 2015
 Vilt, puit
 Erinevad suurused

Erika Hocki tekstiilpannood on inspireeritud 1928. aastal Austria arhitekti Adolf Loosi loodud villa projektist, mille arhitekt pühendas Ameerika päritolu tantsija, laulja ja näitleja Josephine Bakerile. Ei ole teada, kas Loos ja Baker üldse kunagi kohtusid ning kas maja projekt oli tellimustöö või pigem arhitekti austusavaldus – saatmata “armastuskiri” andekale ja kütkestavale artistile. Tõenäoliselt ei jõudnud joonised kunagi Bakerini, ja seetõttu jäi projekt realiseerimata. Erika Hocki mustvalged pannood viitavad Loosi büroost pärit maja maketile, välisfassaadi ilmetavatele mustast ja valgest marmorist triipudele. Musta ja valget võib käsitleda allegooriana nahavärvidele, sealhulgas Bakeri enda tumedale nahavärvile. Lisaks taevavalgust läbilaskvale aatriumile on villa projekti üheks markantsemaks elemendiks läbi kahe korruse ulatuv klaasseintega basseini, mis võimaldas alumisel korrusel viibijal näha supleja alakeha. Võibolla kujutles Loos end vaataja ja Bakerit supleja rolli? Oma töös rõhutab Hock meheliku pilgu, vaatamise ja iha seost pannoodesse tehtud vaateavadega. Materjalina kasutatud kangas viitab Loosi ideele arhitektuurist kui kehakattest, kaitsvast kihist, mis katab eksootilise tantsijanna paljast nahka siis, kui ta rambivalgusest kõrvale on astunud.

(b. 1981 in Kyrgyzstan) lives and works in Cologne. She mainly works with spatial installations and objects that are inspired by the modernist design and architecture legacy.

8 Untitled (Stripes with Mouth), 2014
Untitled (Zebra with Eyes), 2014
Untitled (Stripes without Cut-out), 2014
Untitled (Black Forms on White), 2014
 Felt, hemp yarn, wood
 Dimensions variable

Untitled (White Mask), 2015
Untitled (Black Mask), 2015
Untitled (Organic Form), 2015
Untitled (J.B. House), 2015
 Felt, wood
 Various sizes

Erika Hock's textile panels are inspired by the villa project created by Austrian architect Adolf Loos in 1928, which the architect dedicated to Josephine Baker, the American dancer, singer and actress. It is not known whether Loos and Baker ever met or whether the house project was commissioned by Baker or was it rather the architect's tribute to her – an unsent “love letter” to a talented and captivating artist. The drawings probably never reached Baker and therefore the project was never realised. Erika Hock's black-and-white panels allude to the model of the house in Loos's office – to the black-and-white marble stripes that decorate the exterior façade. The black and white can be treated as an allegory for skin colour, including Baker's own dark skin. In addition to the atrium with a skylight, one of the most conspicuous features of the villa project is a glass pool that extends through two floors, which enables those on the lower floor to observe the lower bodies of the swimmers. Maybe Loos envisioned himself in the role of the viewer and Baker in that of a swimmer? In her work, Hock stresses the connections between the male gaze, observation and desire with the peepholes in the panel. The fabric as material alludes to Loos's idea of architecture as clothing, a protective layer that covers the bare skin of the exotic dancer when she steps out of the limelight.

Anu Pöder. Punased sõrmkindad / Red Gloves, 1995

Anu Pöder

(1947–2013) tegutses skulptori ja installatsioonikunstnikuna Tallinnas. Üheks oluliseks motiiviks tema loomingus on keha, ruumi ja mäletamise omavahelised suhted.

Anu Pöder. Rulli keeratud figuur / Rolled-Up Figure, 1992

9 Rulli keeratud figuur, 1992
 Tekstiil
 Aluse suurus 50 × 32 × 35 cm

Ruum minu keha jaoks, 1995
 Tekstiil
 50 × 47 × 14 cm

Vana valgus, 1995
 Tekstiil
 123 × 48 × 3 cm

Punased sõrmkindad, 1995
 Tekstiil
 40 × 30 × 7 cm

Anu Pöder on Eesti skulptorite hulgas üks erandlikumaid kunstnikke, kelle tööd on abstraktsemad ja eksperimentaalsemad kui paljude tema põlvkonnakaaslaste omad. Selle asemel, et töötada tüüpiliste skulptuurile omaste materjalidega, nagu pronks ja kips, kasutas Pöder oma töös plastikut, nahka ja tekstiili. Enamasti kujutavad need objektid naise keha või selle fragmente ja on tajutavalt psühholoogilised.

Käesoleval näitusel on väljas neli tööd 1990. aastatest. Kui kaheksakümnendatel oli Pöder keskendunud pop-kunsti ja sürrealismi mõjutustega nukkude loomisele, siis üheksakümnendatel (taas)kasutab ja eksperimenteerib ta palju vanade riideesemetega. Teos “Vana valgus” esitleb meile eelmise sajandi keskpaigast pärit pruuni kleiti, mille rinnaesise südamepoolsele küljele on pleegitatud käejalg. Seda võib käsitleda kui metafoori suhetele, mis jätavad meisse oma emotsionaalsed jäljed. Särgist järele jäänud ribad töös “Ruum minu keha jaoks” mõjuvad kui skelett või konstruktsioon, mis markeerib keha piirjooni ja sinna vahele jäävat tühjust. “Rulli keeratud figuur” kujutab looteasendit, selle tepitud materjal meenutab madratsit, pinda, mis on kehaga vahetus kontaktis. Kõigis nendes töödes on tuntavad allusioonid intiimsele lähedusele, aga ka sellest põhjustatud ängistavatele tunnetele.

Kõige helgema sõnumiga eristuvad sellest komplektis näpuotstest üksteise külge kootud sõrmkindad, mille peopesad moodustavad südame kujutise.

(1947–2013) worked as a sculptor and installation artist in Tallinn. One of the important motifs in her work is the mutual relations between the body, space and remembering.

9 Rolled-Up Figure, 1992
 Textile
 Base: 50 × 32 × 35 cm

Space for My Body, 1995
 Textile
 50 × 47 × 14 cm

Ancient Light, 1995
 Textile
 123 × 48 × 3 cm

Red Gloves, 1995
 Textile
 40 × 30 × 7 cm

Among Estonian sculptors, Anu Pöder is one of the most exceptional artists, whose works are more abstract and experimental than many of the artists of her generation. Instead of working in materials typical of sculpture, such as bronze and gypsum, Pöder used plastics, leather and textile in her work. Most of these objects depict the female body or fragments of it and are perceptibly psychological.

At this exhibition we see four works from the 1990s. If during the 1980s Pöder was focused on creating dolls influenced by pop art and surrealism, in the 1990s she (re)uses and experiments a lot with old clothing. *Ancient Light* presents us with a brown dress from the middle of the last century, with handprints bleached onto the front of the dress on the side where the heart is located. This can be treated as a metaphor for relationships that leave an emotional imprint on us. The strips of cloth left over from shirt in *Space for My Body* resemble a skeleton or construction that indicates the outlines of the body with a void in the middle. *Rolled-Up Figure* depicts the foetal position; its quilted material looks like a mattress, a surface that is in direct contact with the body. In all these works, we can perceive allusions to intimacy, but also the oppressive feeling caused by it.

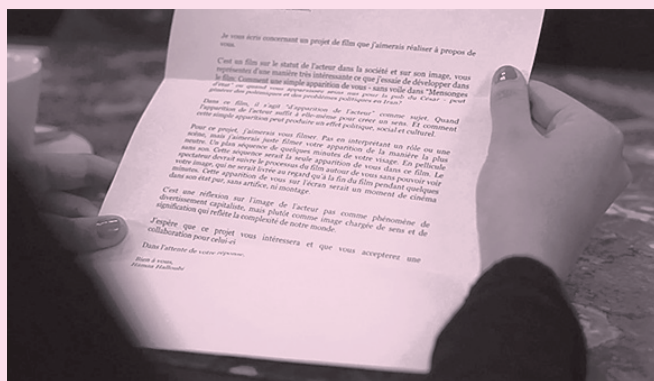
The gloves that are knitted together at the fingertips and form a heart with their palms are distinguished from the other works in this set by their more upbeat message.

Anu Pöder. Ruum minu keha jaoks / Space for my Body, 1995

Hamza Halloubi

(sünd 1982 Marokos), tegutses Brüsselis ja Amsterdamis. Tema peamiseks meediaks on film.

10 *Ilummine*, 2014
Koos Nahal Tajadod'iga
Ühekanaliline videoprojektsioon
16 min, algab iga 20 minuti tagant

Töö peategelaseks on populaarne Iraani filminäitleja Golshifteh Farahani. Video süžee tugineb näitlejannale adresseeritud kirjale, milles kunstnik palub teda oma filmis esinema. Nagu kunstnik ise ütleb, on filmi teemaks näitleja välimus, tema kuvand. 32-aastasest Farahanist, kelle välimus vastab Pärsia iluideaalidele, on nimetatud Iraani ema, Madonna sümboliks. Pärast 2008. aastal Ridley Scotti filmis *Body of Lies* osalemist, oli ta sunnitud Iraanist lahkuma ja elab tänaseni Pariisis. Talle heideti ette USA mõjusfääri sattumist ja Iraani väärtustest loobumist.

Farahani puhul huvitab Halloubit see, milline on (nais)näitleja roll ühiskonnas, millised on talle seatud poliitilised ja kultuurilised ootused. Kuigi Halloubi saab näitlejannalt allkirjata vastuse, et tal ei ole võimalik filmis osaleda, on ta ometi selle filmi peategelane. Paradoksaalselt ei näe me filmi jooksul Farahanist ühtegi pilti, ta ilmub meile vaid Iraani päritolu kirjaniku Nahal Tajadodi ja Halloubi enda kirjelduste kaudu.

(b. 1982 in Morocco) works in Brussels and Amsterdam. Film is his main medium.

10 *Appear*, 2014
With Nahal Tajadod
Single-channel video projection
16 min, starts every 20 minutes

The main character in the work is the popular Iranian film actress Golshifteh Farahani. The script of the film is based on a letter addressed to her, in which the artist asks her to appear in his film. As the artist himself says, the theme of the film is the actress's appearance, her image. The 32-year-old Farahani, whose appearance represents the Persian ideal of beauty, has been called the Mother of Iran, the Madonna symbol. After appearing in Ridley Scott's film *Body of Lies* in 2008, she was forced to leave Iran and now lives in Paris. She was reproached for ending up in the U.S. sphere of influence and abandoning Iranian values.

In the case of Farahani, Halloubi is interested in the role of a (female) actor in society and what political and cultural expectations are placed on her. Although Halloubi gets an unsigned reply from the actress, saying that she cannot appear in the film, she is still the main character. Paradoxically we never see an image of Farahani, she appears to us only through the descriptions of her provided by Iranian writer Nahal Tajadod and Halloubi himself.

Courtesy of the artist

Minna Hint

(sünd 1981 Eestis) on Tallinnas elav kunstnik ja filmitegija. Tema tööd on sageli performatiivse iseloomuga ning teda huvitavad inimeste isikliku ja tööeluga seotud valikud.

11 *Kingitus armastatule*, 2016
Video, *live-performance* klaveril,
A4 printid

Minna Hindi töö koosneb kolmest osast – *live-performance*'ist klaveril, ekraanil esitatavast videost ja seinatekstidest. Peategelaseks on noor mees, kelle kutsumus on muusika, ent kes raha teenimiseks töötab turvamehena. Omamoodi on see teos mõtteline jätk Minna Hindi dokumentaalvideote triloogiale “Kolm pilti elust ja ajast” (2006), mille üks osa portreteerib teda ennast vahetus-tudengina Inglismaal, töötamas nõudepesijana ühes restoranis. Mõlemad tööd puudutavad loomeinimestele tuttavat konflikti, kas ja kuidas on võimalik elada oma kutsumuse järgi. Peategelane on iseõppinud muusik, kellel ajutiselt näituse toimumise ajal on võimalik täita oma unistus ja esitada kunstihoone lahtiolekuaegadel muusikalisi improvisatsioone, saades selle eest töötasu, mis võrdub turvatöötaja tunnitasuga.

Töö juurde kuuluvad ka järkjärgult täienevad, A4 lehtedele printitud väljavõtted peategelase blogist, kus ta jagab vaatajatega oma näituse jooksul tekkinud mõtteid ja kogemusi.

Courtesy of the artist

(b. 1981 in Estonia) is an artist and filmmaker living in Tallinn. Her work is often of a performative nature and she is interested in the choices related to people's personal and working lives.

11 *Gift to a Beloved*, 2016
Video, live piano performance,
A4 prints

Minna Hint's work is comprised of three parts – a live piano performance, screened video and wall texts. The main character is a young man whose calling is music, but who earns a living as a security guard. In a way, this work is a conceptual continuation of Minna Hint's trilogy of documentary videos called *Three Pictures of Life and Time* (2006), one part of which portrays herself as an exchange student in England, working as a dishwasher in a restaurant. Both works deal with the conflict familiar to creative people – is it possible to survive by following one's calling, and if so, how? The main character is a self-taught musician, who temporarily, while the exhibition is taking place, is able to fulfill his dream and play musical improvisations during the opening times of Tallinn Art Hall and receives remuneration for this equaling the hourly wage of a security guard.

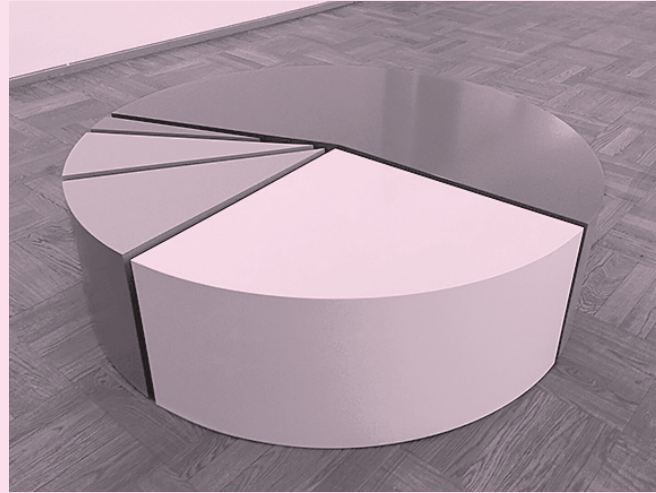
The work includes excerpts from the main character's blog that are printed on A4 sheets of paper, in which he shares the thoughts and experiences that develop during the exhibition with the viewers.

Courtesy of the artist

Kunstniku loal

Johnson ja Johnson

(Indrek Köster ja Taavi Talve, sünd 1970 Eestis) on kunstnike-duo Tallinnast. Nad loovad skulptuure ja installatsioone, millega uurivad kriitiliselt kapitalistlikke majandussuhteid, aga ka rahvusliku identiteediga seotud küsimusi.

12 Hästi, ma armastan teid ka..., 2016
Värvitud puit
160 × 160 × 45 cm

12 All Right, I Love You Too..., 2016
Painted wood
160 × 160 × 45 cm

Johnson and Johnson display a sculpture that depicts the coloured diagrams familiar from Microsoft's Excel program. The first thing that comes to mind is the idea that appeared last year in the Estonian press that our country is being ruled with the help of Excel tables. The diagram is a way of visually presenting information; it shows us something that can be expressed in numbers and percentages. However, which tools can depict ideas, dreams and interpersonal relations? And if they cannot be put into numbers or depicted graphically, does it mean that they do not exist?

The title of the work is a conceptual continuation of Johnson and Johnson's recent installation *331.57* at the Tartu Art House, where the floor was covered with coarse gravel and the sound of a small group of people trying unsuccessfully to take up a song by repeating the phrase "I love you, I love you..." was heard coming from the speakers. If we delve into the tables and, for instance, compare the minimum wage that is presented as the title of the exhibition with the cost of living index, we see that capitalism loves some more than others. The sentence "All right, I love you too..." symbolises a policy with a vocabulary that has been permeated by concepts such as tolerance and inclusion in recent years, but which at the power level continues to execute a neoliberal ideology.

Johnson ja Johnson näitavad skulptuuri, mis kujutab Microsoft Exceli programmist tuttavat värvilist diagrammi. Esmane, mis sellega seostub, on möödunud aastal Eesti ajakirjandusest läbi käinud mõte, et meie riiki juhitakse Exceli tabelite abil. Diagramm on informatsiooni visuaalse esitamise viis, see näitab meile midagi sellist, mida on võimalik väljendada numbrites ja protsentides. Milliste vahenditega aga kujutada ideid, unistusi ja inimestevahelisi suhteid? Ja kui neid ei saa numbritesse panna ega graafiliselt kujutada, kas see tähendab, et neid ei eksisteeri?

Töö pealkiri on mõtteline jätk Johnsoni ja Johnsoni hiljutisele installatsioonile "331,57" Tartu Kunstimajas, kus põrandat kattis jämedateraline killustik ja kõlaritest võis kuulda väikest seltskonda edutult viisijuppi üles võtmas, korrates fraasi "ma armastan teid, ma armastan teid...". Kui tabelitesse süveneda, ja võrrelda näiteks ülalmainitud näituse pealkirjana esitatud miinimumpalga summat elukalliduse indeksiga, näeme, et kapitalism armastab ühtesid rohkem kui teisi. Lause "Hästi, ma armastan teid ka ..." tähistab poliitikat, mille sõnavarasse on viimastel aastatel imbunud mõisted sallivus ja kaasamine, ent mis võimu tasandil jätkab neoliberaalse ideoloogia teostamist.

Courtesy of the artist

Meggy Rustamova

(sünd 1985 Gruusias) elab ja töötab Gentis. Ta on loonud fotoinstallatsioone ja videosid, mille teemaks on fotokujutise narratiivne potentsiaal.

(b. 1985 in Georgia) lives and works in Ghent. She has created photo installations and videos that deal with the narrative potential of photographic images.

13 SHE HE SHE SHE HE, 2015
Foto kahepoolsele satiinkangale,
132 × 190,5 cm
Heli, 5 min
Ficus elastica taim

13 SHE HE SHE SHE HE, 2015
Photograph on double-sided satin,
132 × 190.5 cm
Sound 5 min
Ficus Elastica plant

Rustamova's work is comprised of a photo printed on both sides of a piece of fabric and sound. The photo depicts five people – three women and two men – in an office environment, a work situation, which could be considered a brainstorming session or discussion. The sound accompanying the installation is comprised of dialogue created by an online voice generator. One might suppose that the voices belong to the people on the photo and the text illustrates their activity, but actually it is an internal monologue. The artist has made the thoughts, dreams, emotions and reactions to each other's gazes and body language of the characters audible. Rustamova's work deals with a topic that sociologist Eva Illouz calls "emotional capitalism". Illouz says that one of the important components of modern corporate culture is communication, the exchange of ideas, and emphasis on psychological traits, such as empathy and the ability to cooperate.

Rustamova töö koosneb kanga mõlemale poole prinditud fotost ja helist. Foto kujutab viit inimest – kolme naist ja kahte meest – kontorikeskkonnas, töösituatsioonis, mida võib pidada ajurünnakuks või diskussiooniks. Installatsiooni saatev heli on veebi häälegeneraatoriga loodud dialoog. Võiks arvata, et hääled kuuluvad inimestele fotol ja tekst illustreerib seal toimuvat, ent selgub, et tegemist on pigem sisemoloogidega. Kunstnik on kuuldavale toonud tegelaste mõtted, unistused, emotsioonid ja reaktsioonid teineteise pilkudele ning kehakeelele. Rustamova töö puudutab teemat, mida sotsioloog Eva Illouz nimetab "emotsionaalseks kapitalismiks". Illouz ütleb, et kaasaegse korporatiiv-kultuuri üheks oluliseks komponendiks on kommunikatsioon, suhtlus, ja psühholoogilistele omaduste, nagu koostöövõime ja empaatia, rõhutamine.

1 Armastaja diskursus:
Intiimsed katkendid, 2016
Heliteos, 10 min korduses

Heliteoses kasutatav tekst on inspireeritud prantsuse kultuuriteoreetiku Roland Barthes'i raamatust "Armastaja diskursus" (1977). Barthes'i teos on üleehitatud märksõnadele, näiteks ootamine, teostumine, keha, sõltuvus, kirjutamine, armukadedus, ning keskendub armastuse avaldamise kui kõneakti ja armastaja käitumise analüüsile, viidates vihjamisi mitmetele kirjandusteostele ja filosoofilistele arutlustele. Rustamova loob Barthes'i teoses loetletud märksõnadest fraasid ja seob need isikupäraseks jutustuseks, mida esitab sugestiivne naishääli.

1 A Lover's Discourse:
Intimate Fragments, 2016
Sound piece, 10 min, loop

The text used in the sound piece is inspired by the book *A Lover's Discourse* (1977) by French cultural theoretician Roland Barthes. Barthes's work is based on keywords such as waiting, fulfillment, body, dependency, writing and jealousy. It focuses on the expression of love as an act of speech and on the analysis of the lover's behaviour, with allusions to many literary works and philosophical discussions. Rustamova creates phrases from the keywords listed in Barthes's work and connects them to the subjective narratives that are presented by a suggestive female voice.

PUBLIKUPROGRAMM

ARMASTUS-KIRJADE POSTKONTOR

Avatud töötuba näitusel reedeti ja laupäeviti kell 16:00–17:00

Kui kõik kirjad on armastuskirjad, siis kellele, miks ja kuidas tahaksid sina saata armastuskirja? Katlamaja juhatajale vastuseks eelmise kuu küttearvele? Vanaemale? Supermarketi kassapidajale?

Teeme ära ja postitame. Kiri läheb teele kunstihoone tempeliga ümbrikus.

ARMASTUS KUI KOGEMUS

“Suurem valik ei tähenda, et on parem valik”

Eva Illouz, “Why love hurts?” 2012

Giidituurid näitusel laupäeviti kell 14:00, v.a 30.01 ja 27.02
Kestvus ca 50 min

“Armastus kui kogemus” on ringkäik, mille jooksul avastatakse teoste tähenduskihtide rikkalikku maailma, osalejatel on soovi korral võimalik ka ise panustada tõlgenduste paljususse.

MUINASJUTT

kestvus ca 45 min

“Muinasjutt” on inimsuhetele keskenduv multisensoorne rännak kaasaegse kunsti keskel **5–8-aastastele lastele**. Tutvutakse installatsiooni-kunstiga ning avastatakse näituse “Kõik kirjad on armastuskirjad” muinasjutulist poolt. Tund sisaldab fantaasiarohket praktilist ülesannet.

Üldpädevused: inimsuhetele keskenduv ning kaasaegset kunsti hindav tund toetab **kultuuri- ja väärtuspädevust**, interaktiivsed meetodid **suhtluspädevust**. Samuti arendab vaatlus-, tunnetus-, õpi-, mängu- ja sotsiaalseid oskusi.

Läbivad teemad: kunst, mina ja keskkond, kultuuriline identiteet, väärtused ja kõlblus, teabekeskond; täpsemalt kaasaegne kunst, kunstiteoste muinasjutulised lood ja õnnelikud lõpud.

NB!

Tunnid MUINASJUTT, LIKE! ja KIRG toimuvad K, N, R, **palume grupi minimaalselt 1 tööpäev ette registreerida** meiliaadressil publik@kunstihoone.ee

SALLY SABAS, ARMASTUSEGA

Pereprogramm laupäeval 30.01. ja 27.02. kell 14:00

Suur, karvane ja sõbralik Sally-koer võtab oma pika saba otsa **näituse kõige väiksemad külalastajad (4–8-aastased)**, et teha koos üks mänguline ringkäik ning tutvustada koos lastega nende vanematele näitust. Programm nagu hea perefilm, mis pakub vaatamisrõõmu ja avastamist suurtele ja väikestele kunstisõpradele.

LIKE! IIDOLID, FÄNNID JA MEEDIA

kestvus ca 60 min

“Like!” on **9–12-aastastele õpilastele** suunatud kaasahaarav galeriitund näitusel “Kõik kirjad on armastuskirjad”. Avastamist soodustavas õhkkonnas saadakse sõbraks kaasaegse kunsti väljendusvahenditega ning arutletakse meedia, fännamise ja iidolite teemal. See põnev pilguheit kunsti maailma sisaldab kuraatori ameti harjutamist.

Üldpädevused: arutlemist, koostööd ja esitlemist hõlmavad meetodid toetavad **suhtlus- ja õpipädevust**, kultuurilise mitmekesisuse märkamise ning kogu näitus toetab **kultuuri- ja väärtuspädevust**.

Läbivad teemad: kultuuriline identiteet, väärtused ja kõlblus, teabekeskond; täpsemalt kontseptuaalne kunst, fänni suhe iidoliga, meedia roll selle kujundamisel, mis inimestele meeldib.

ÜHE TEOSE NÄITUS

Tiit Pääsuke
Neli naist ja värvid, 1982
Õli lõuendil, 150 × 170 cm

Näituse jooksul, haridusruumis

Ühe teose näitus on omamoodi kunstiline kommentaar ülejäänud näitusele, mis samal ajal esindab ja tutvustab seni varjul olnud Tallinna Kunstihoone kunstikogu. Tiit Pääsukest ja tema maali tutvustab kuraator Tamara Luuk.

KIRG KONTSEPTUAALNE AVARUS

Kestvus ca 90 min

Mis siis, kui armastuskiri ei ole vaid tunnetest nõretav romantika roosal paberil? Mis veel võib kütta kirgi ja tekitada küsimusi? “Kirg” on mõeldud **põhikooli III astmele ja gümnaasiumile**. Katsetatakse erinevaid “võtmeid” (feministlik, romantiline, marksistlik jne) kontseptuaalse kunsti tähendustasandite avamiseks, fookuses on inimeste vaheliste suhete intrigeerivad keerdkäigud.

Üldpädevused: arutlemist, koostööd ja esitlemist hõlmavad meetodid toetavad **suhtlus- ja õpipädevust**, kultuurilise mitmekesisuse märkamise ning kogu näitus toetab **kultuuri- ja väärtuspädevust**.

Läbivad teemad: **kultuuriline identiteet, teabekeskond, väärtused ja kõlblus**, elukestev õpe ja karjääri planeerimine, kodanikualgatus ja ettevõtlikkus; kitsamalt kontseptuaalse kunsti ühiskonda sekkuv ja peegeldav iseloom.

Мне нравится, что Вы больны не мной,
Мне нравится, что я больна не Вами,
Что никогда тяжелый шар земной
Не уплывет под нашими ногами.
Мне нравится, что можно быть смешной -
Распущенной - и не играть словами,
И не краснеть удушливой волной,
Слегка соприкоснувшись рукавами.

Мне нравится еще, что Вы при мне
Спокойно обнимаете другую,
Не прочтите мне в адовом огне
Гореть за то, что я не Вас целую.
Что имя нежное мое, мой нежный, не
Упоминаете ни днем ни ночью - всуе...
Что никогда в церковной тишине
Не пропоют над нами: аллилуйя!

Спасибо Вам и сердцем и рукой
За то, что Вы меня - не зная сами! -
Так любите: за мой ночной покой,
За редкость встреч закатными часами,
За наши не-гулянья под луной,
За солнце не у нас на головах,
За то, что Вы больны - увы! - не мной,
За то, что я больна - увы! - не Вами.

3 мая 1915

Марина Ивановна Цветаева

Hea, et mu pärast te ei kannata,
hea, et ei kannata ma teie pärast,
et meie jalge ette hõljuma
ei tõuse ükski tükk maa raskest kerast.
Et naljakas võin olla - hea on just,
ja lõtv, ning mitte sõnu harutada,
ja mitte punastuda lämbest puhangust,
kää kokkupuutest teie varrukaga.

Hea on ka see, et te mu silme ees
teist rahumeeli embamast ei tõrgu,
ja selle eest, et suudlesin teist meest,
mind põlema ei mõista alla põrgu.
Ei meenu teil mu nime kumagi -
ei päeval, ei ka siis, kui paistab kuu, ja...
Ja vaikselt kirikus ei laulda kunagi
me kahe peade kohal halleluuja!

Ma tänan käe ja südamega teid,
et - kuigi ise seda vist ei tea te -
mind armastate! - säästate mu öid,
et koidikul mind kohtama ei pea te,
et kõndida kuuvalgel me ei saa,
et osa me ei saa ka päevasärast,
et - kahjuks! - minu pärast te ei kannata,
et - kahjuks! - ma ei kannata te pärast!

3. mail 1915

Марина Тsvetajeva

I like the fact that you're not mad about me,
I like the fact that I'm not mad for you,
And that the globe of planet earth is grounded
And will not drift away beneath our shoes.
I like the fact that I can laugh here loudly,
Not play with words, feel unabashed and loose,
And never flush with stifling waves above me
When we brush sleeves, and not seek an excuse.

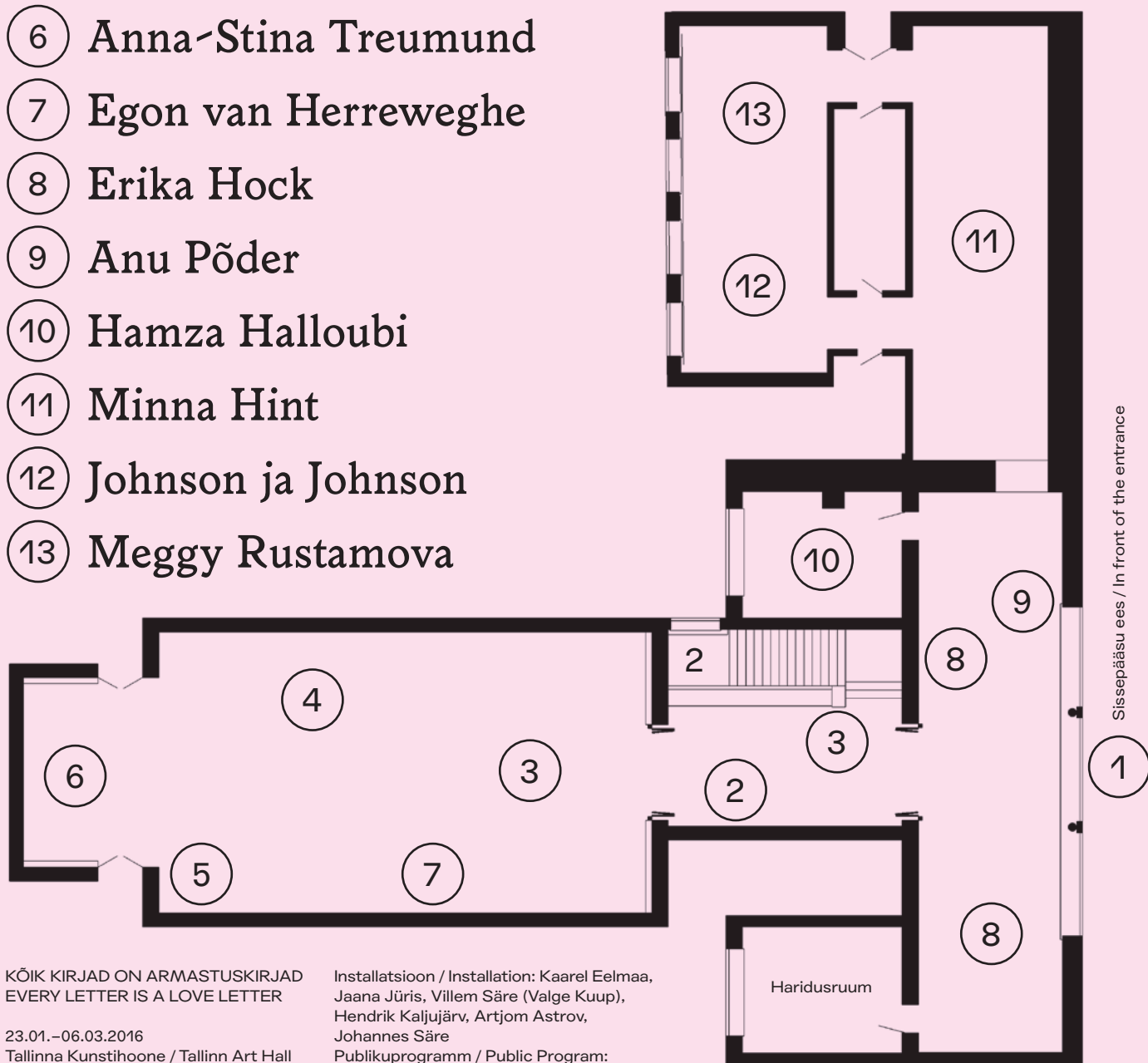
I like the fact that you don't feel ashamed
As you, before my eyes, embrace another,
I like the fact that I will not be damned
To hell for kissing someone else with ardor,
That you would never use my tender name
In vain, that in the silence of the church's towers,
We'll never get to hear the sweet refrain
Of hallelujahs sung somewhere above us.

With both my heart and hand, I thank you proudly
For everything, - although you hardly knew
You loved me so: and for my sleeping soundly,
And for the lack of twilight rendezvous,
No moonlit walks with your two arms around me,
No sun above our heads or skies of blue,
For never feeling - sadly! - mad about me,
For me not feeling - sadly! - mad for you.

May 3, 1915

Marina Tsvetaeva

- ① Meggy Rustamova
- ② Egon van Herreweghe
- ③ Heman Chong
- ④ Gerard Byrne
- ⑤ Anna-Stina Treumund
- ⑥ Anna-Stina Treumund
- ⑦ Egon van Herreweghe
- ⑧ Erika Hock
- ⑨ Anu Põder
- ⑩ Hamza Halloubi
- ⑪ Minna Hint
- ⑫ Johnson ja Johnson
- ⑬ Meggy Rustamova

KÕIK KIRJAD ON ARMASTUSKIRJAD
EVERY LETTER IS A LOVE LETTER

23.01.–06.03.2016
Tallinna Kunstihoone / Tallinn Art Hall

Kunstnikud / Artists: Gerard Byrne (IE),
Heman Chong (SG), Hamza Halloubi (BE),
Egon van Herreweghe (BE),
Minna Hint (EE), Erika Hock (DE),
Johnson ja Johnson (EE),
Anu Põder (EE), Meggy Rustamova (BE),
Anna-Stina Treumund (EE)

Kuraator / Curator: Marge Monko

Assistent / Assistant: Eda Tuulberg

Installatsioon / Installation: Kaarel Eelmaa,
Jaana Jüris, Villem Säre (Valge Kuup),
Hendrik Kaljujärv, Artjom Astrov,
Johannes Säre
Publikuprogramm / Public Program:
Minni Hein & Sally Stuudio

Täname / Thank you: Eesti Heliloojate Liit /
Estonian Composers' Union, Chris Kraus,
Johanne Mullan (Irish Museum of
Modern Art), Tõnu Narro, Liina Siib, Tartu
Kunstimuuseum / Tartu Art Museum

Tekstid / Texts: Marge Monko
Tõlge / Translation: Juta Ristsoo, Marge Monko
Graafiline disain / Graphic design:
Indrek Sirkel & Jan Tomson